

◆ Frenk-Bob becsukta a könyvet, és lassú, akkurátus mozdulattal visszahelyezte a polcra.

– Sikerült neki. – Csak ennyit mormogott a bajszai alatt. Aztán még hozzátette:

– Újabb kötettel bővült magánykönyvtáram...

АНТОНИМУС ЧИПЕВА

ULUK

Nem mondhatnám, hogy különösen izgalmas munkám van. Egész életemet könyvek közt élem, ez igaz, hát mit is várhatnék... De azért arról se feledkezzünk meg, hogy a könyvtár, amiben dolgozom, nem egy akármilyen poros, kisvárosi magazingyűjtemény, hanem maga a Közkönyvtár! Egy egész bolygót elfoglaló, elfeledett technológiával működtetett, intergalaktikus információ-gyűjtemény! Az ember azt hinné, itt azért történnek érdekes dolgok!

Na jó, nem panaszkodom, néha *valóban* történik olyasmi, amire nem lehet azt mondani, mindennapos dolog. Van az úgy, hogy a könyvtár bizonyos részeire nem szívesen mennek a takarító robotok. Vagy, hogy meglátogat egy csapat Tökéletes, és öt fővel kevesebben maradnak életben, mire távoznak... Van az úgy. De egy ilyen grandiózus helyen nagy volumenű eseményekre számítanánk *minden nap!*

...A galaxis túlsó feléből, valami ismeretlen bolygókormányzó ideküld egy névtelen kis professzorocskát, aki a Walerek irodalmát akarja tanulmányozni. A kis mitugrász meg előre jelzi az érkezését, mintha legalábbis vörös szőnyegre számítana, az úrkikötőbe érkeztekor! Aztán felsorolja azon könyvek címét, melyeket tanulmányozni óhajt, megkérve rá, hogy érkezésére szedjem össze ezeket, és biztosítsak számára egy nyugodt olvasótermet! Mintha semmi más dolgom nem lenne, mint a hozzá hasonlók kiszolgálása!

Mondjuk, nincs is. Momentán.

Nekiláttam ennek a felelősségteljes feladatnak. Először is ellenőriztem, megvan-e a kívánt művek a kartotékban? Ez amolyan rutineljárás volt, merthogy majd' egy évszázados ittlétem alatt még egyszer sem fordult elő, hogy olyan könyvet keressek, ami nincs meg... Legfeljebb az igénylő biztonsági szintje nem volt megfelelő. Mondjuk, ilyesmi is már nagyon-nagyon régen történt.

Második lépés a keresett könyvek gyakorlati fellelhetőségének megállapítása, konkrétan, hogy melyik faj, téma, minőség és végül cím és szerző kartotékjában leledzik a kicsike? Különös bolygó a közkönyvtár, a földrajzi távolságoknak semmi jelentősége, hiszen a tértorzító eljárásnak köszönhetően bárhová el lehet jutni, három lépéssel... Viszont, hogy gyakorlatilag *hová* jutunk el egy adott könyv keresése közben, az teljességgel ellenőrizhetetlen... Persze, elképzelhető, hogy valahol mélyen, a központi számítógép memóriájában megvan ez az információ is, tehát hogy mit hol találunk meg földrajzilag, ám hogy hogyan kell ezt előcsalogatni a gépből, ahhoz már régen nem ért senki...

...A harmadik lépésnél kell először fölkelni a kartotékozó székből. Megadom a számítógépnek, hogy melyik könyv lesz az első, majd kilépek az „irodából” azon az ajtón, amelyik felett kigyullad az a bizonyos zöld fény. Az ajtó mögött, ha nem kérek semmit a kartotékozótól, maga a Könyvtár van, a saját csöppnyi kis bolygókerület-hosszúságú könyvespolcaival, a lelegején kezdve. Saját tippjeim szerint, ha egyszer megőrülnék, és számítógépes fedezet nélkül indulnék el az egyik irányba, olyan 8 év múlva érkeznék meg a szoba túloldalára... Éhen nem halnék, annyi bizonyos, hiszen

étel-automaták teljes hálózata gondoskodik az „épület” egész területén a gasztronómiai élvezetek netovábbjáról... És valószínűleg az unalomtól sem kellene tartanom...

Hol is tartottam? Ja, igen. Szóval, miután megadom az első felkeresendő címet, kilépek a megjelölt ajtón. Az átlépés pillanatában... Nem, az átlépés *elhatározásának* pillanatában még mindig úgymond a polcok lelegeje látható. Ám ahogy elindítom a lábam előre, úgy érzem, fénysebességgel távolodik az a részem tőlem. Három lépést kell megtenni, míg a kívánt helyre érkezünk, de ez alatt olyan érzés kerít hatalmába, mintha hátirakétával felszerelve száguldanánk egy szakadék alja felé! Aztán jön a megérkezés, gyakorlatilag a bolygó egy fiktív pontján. Valamifajta ősi biztonsági eljárásnak hála, a megérkezési ponttól nem lehet 15 méternél távolabbra kerülni, mert ezt a kartotékos automatikus visszahozatali parancsnak ítéli meg, s váratlanul ott találhatom magam az ajtóban, amint épp' átlépek a küszöbön...

Ebből következik, hogy miután megvan a keresett könyv, bármerre indulhatok, minimum 3, maximum 15 lépéssel az irodámban lehetek. Könyv letesz, új koordináták betáplál, start stb...

Már az utolsó könyvnél tartottam, mikor furcsa neszre lettem figyelmes. Most vagy a fantáziám túl élénk, vagy tényleg meztelen talpak távolodó csattogásait hallom! Nyeltem egyet, és nem tudtam nem a feltrancsírozott Tökéletesekre, meg a titokzatos 6. személyre gondolni. Aztán gondolatban legyintettem egyet – az a folyosószakasz egész más témánál, más betűnél volt...

Bár földrajzilag ki tudja? Mindenesetre kióvakodtam a polcsor szélére, nem tudván legyőzni sokat emlegetett kíváncsiságomat. Nos, mondhatni, nem ma kezdtem a pályát, és most nem a könyvtárosságra gondolok, de *ilyet* még nem láttam!

◆ Uluk megfeszülő izmokkal lopakodott a fal mentén. Az enyhén dohos szag mindenki más számára kellemetlen lett volna, aki nem e falak közt nőtt fel, ám Uluk nem ismert mást. Csak ezt a furcsa világot, a maga végtelen hosszúságú folyosóival, polcaival. Láta a mennyezetet, mint igaz égboltot, ám az *igazi* égboltot sosem pillantotta még meg. Egyszer felmászott egy polc tetejére, és onnan próbálta elérni a különös, világító alakzatokat, ám így sem járt sikerrel. Pedig elég magasak voltak a polcok, legalábbis azon a környéken, ám az eget ott sem sikerült megtapintania. Ezen nem is kellett volna csodálkoznia, hiszen a könyvekből kiderül, az Égbolt nem egy közeli, megfogható valami, hanem sokkal inkább távoli, megfoghatatlan. De ki tudja, igazat mondanak-e a Könyvek? Hiszen milliárd és milliárd emberről beszélnek, ám ő csak alig egy-két arca emlékszik. És az is lehet, emlékei megcsalják, és azok az emberek, kik képzeletében hozzá szólnak, nem is a szülei, hanem Valakik, régen elolvasott könyvek lapjairól...

Az egyetlen bizonyíték a Mások létezésére a Folyton Eltűnő Emberek.

Rejtély volt számára, hogyan került ide. Ameddig csak vissza tudott emlékezni, mindig is e falak jelentették neki a világot. Már gyermekként is itt élt, nagyrészt egyedül. Meglehetősen bizonytalan volt e témában... Emlékezett a szüleire, legalábbis úgy rémlett, a szülei azok. Emlékezett más emberekre is, de... azok halottak voltak! Tudott olvasni, de arra nem emlékezett, ki tanította meg rá. Tudta, ha éhes, csak kérnie kell az Élelemadó Isteni Doboztól, és megadatik. De azt nem tudta, mindezt honnan tudja...

Messziről néha mintha más emberek hangját hozta volna az Akusztika, ám mire odaérkezhetett volna, ahonnét feltehetőleg a hangok jöttek, addigra azok mindig elenyésztek. Ők voltak a Folyton Eltűnő Emberek. Ám a sikertelenség nem vette el a kedvét; eltökélt szándéka volt, hogy egyszer majd csatlakozik Hozzájuk, mint eltévedt bárány a nyájhoz. Bár, hogy mi az a bárány és mi az a nyáj, szintén nem tudta biztosan...

A Kétféjű Isten létével aztán Uluk vilásképe tulajdonképpen teljesnek volt mondható. Hiszen bizonyos, hogy az emberevő szörny-isten elől bujkálnak a Folyton Eltűnő Emberek! A Kétféjű már nem egyszer volt hozzá olyan közel, hogy ha átnyúlt volna a könyvespolcon, könnyedén megérintette volna... Ám tudta, Ő azon nyomban felfalná!

Halk zúgás ütötte meg fülét, s megdermedt, miközben jeges verejték öntötte el rongyokkal takart testét. Ezek Ők! A Kétféjű takarítói! A gyilkosok! A Hullazabálók! Nem szabad, hogy megtaláljanak! Fuss!

Ám megmerevedett, mozgásra képtelenül remegett a fal tövében. S miközben orrát átjárta a dohos szag, reszketegen mély levegőt vett, és lélekben felkészült a halálra. Bizonyos volt benne, ezúttal nem éli túl a találkozást. Látta, mire képesek a Hullazabálók! Pontosabban csak azt látta, mikor a harc végén fölfalták az ellenségeiket. Semmi emberi nem volt bennük, ahogy fémszínű, szögletes testükkel egyszerűen keresztülgázoltak a hullákon, elképesztően vékony karjaikkal pedig a szájukba tömték a testeket. Isten, még a vért is felnyalták a padlóról, hogy a szerencsétleneknek nyomuk sem maradt!

Ez az egy találkozója volt a Hullazabálókkal és idegen emberekkel egyaránt, így hát nem csoda, ha mélyen beivódott az emlékei közé. A zúgó hang egyre közeledett, ahogy kibocsátója közelebb araszolt, majd halkulni kezdett; a Gyilkos egy polcsorral korábban elkanyarodott.

Ezúttal is túlélte a találkozást a Kétféjű takarítóival! Uluk még percekig mozdulni sem mert, attól tartva, hogy lábai esetleg nem bírják el; ám sokáig egy helyben sem mert maradni, hát mégis feltápáskodott. Ez így nem mehet tovább! Folyton csak menekülni... Talán a Kétféjű is azt várja tőle, hogy szembeszálljon a Hullazabálókkal, és győzelmet aratva felettük, kiérdemelje az Ő szeretetét?... De hogyan szállhatna szembe *Velük*?

Percekkel később halk sivítás jutott el füleihez. Eleinte nagyon halkan, éppen csak a hallásküszöb felett, ám ha valaki kívülről figyelte volna a 20 év körülinek tűnő fiút, és az alapján kellett volna véleményt alkotnia az alig hallható zajról, hát valami nagyon ijesztő és nagyon veszélyes dolog közeledtére következtetett volna! A sivítás egyre erősödött, felcseperedett, zúgás lett belőle, majd hirtelen egy dobhartyarepesztő dörrenéssel elenyészett.

Ám Uluk szemmel láthatóan nem nyugodott meg. Mintha tudta volna, ami ez után jön, az sokkal rémisztőbb, mint a pusztaja zaj.

Léptek koppanása. Pontosan három, egymást követő koppanás. Aztán a hangok kibocsátója megáll. Furcsa hangon dudorászik. Mintha egyszerre két szólamot tudna énekelni...

A Kétféjű Isten!

◆ Egy gyerek. Embergyerek. Na jó, nem is annyira gyerek, de legalább egy évszázaddal vagyok idősebb! Szemmel láthatóan halálra van rémülve... Tépett rongyok borítják testét; úgy tűnt, valaha a saját göncei lehettek, csak időközben kinőtte őket... Izmos, sápadt test, zöld szem, szőke haj. És az az eszelős fény a tekintetében.

Különös dolog a perspektíva. Alaposan meg tudja tréfálni az embert. Másodpercekig álltunk szemtől szemben, ám csak az utolsó pillanatban vettem észre az árnyékot. Az árnyékot, ami szinte teljesen betakarta. Valami áll mögötte, előlem éppen takarásban! Valami, ami megfelelő méretű árnyékot képes vetni! A srác szemmel láthatóan halálra van rémülve... Ám nyilván tőlem! Nincs tudatában annak a hatalmas valaminek, ami ott áll tőle néhány lépésre!

Aztán szinte egyszerre hallottuk meg. Mintha az ember legrosszabb rémálmai keltek volna életre! Halk, nedvesen súrlódó hang. Mintha egy rinocérosz méretű csigát

emelt volna fel valaki; nyálkásan cuppanó hang. És az árnyék megmozdul! A srác a hang irányába fordul. És megmerevedik! Pár röpké pillanattal később pedig valamilyen amorf, abszolút idegen teremtmény hömpölyög elő a könyvespolcok közül, hosszú csápjait a kölyök felé nyújtogatva! Furcsa módon, a fény úgy látszik, mintha megpróbálná... kikerülni a lényt. Ennek köszönhetően a teste, bár minden érzékszervem szerint egy óriási meztelen csigára emlékeztet, mégsem csillog...

Nem gondolkoztam. A fiú felé rohantam, bár valahol belül tudtam, nem érhetek oda időben. De meg kellett próbálnom, már csak azért is, hogy megtudjam, ki ő, és hogyan került a könyvtárba, a tudtomon kívül? Homályosan, tudat alatt éreztem, hogy nem fogok odaérni. Ám csak akkor robbant a tudatomba, hogy miért, mikor belerohantam az irodám csukott ajtajába. A Kartotékozó! Életemben először szidtam a rendszert, ami visszarántott az eredeti tér-idő kontinuumba. Tehát a fiú túl messze volt tőlem, és a központi számítógép visszaérkezési szándékként értelmezte futásomat...

Lássuk csak. Vagy megpróbálok ugyanoda visszamenni, ám akkor ugyanolyan messze leszek a sráctól, mint legutóbb. Vagy esetleg megpróbálok kisakkozni, hol lehet a srác?... Csupán az a gond, hogy a földrajzi elhelyezkedés, egyáltalán nem véletlenül, a legkevésbé sem esik egybe az esetleges könyvtári renddel... Ami konkrétan azt jelenti, hogy ami 7 sorral odébb van, az nem feltétlenül jelenti azt, hogy ugyanazon téma, csak épp 7 betűvel arrébb... Meglehet, hogy még csak nem is ugyanazon faj művei közt állunk, a fiú, meg én!

A francba, hogy nincs valami központi megfigyelőrendszer vagy kamerahálózat kiépítve! Vagy legalább valamilyen mozgásérzékelő háló... De nem, csak ez a nyavalyás tűzfegyver inaktíváló mező!

– Számítógép! Válaszolj, rajtam kívül még hányan vannak jelenleg a Könyvtárban?

– Jelenleg összesen három vendég tartózkodik a felhasználói tartományban – jött a közömbös hangú válasz.

Nem lett volna semmi gond, ha többen lettek volna, mint amennyire emlékeztem. Akkor nagyon egyszerűen kiszűrhettem volna, melyikőjük a srác, és 17 mp alatt már ott is lehettem volna... Csakhogy legnagyobb sajnálatomra, a számítógép szerint pontosan annyian voltunk a bolygón, mint szerintem. Egy kutató, aki egy inhuman faj vizsgálatával foglalkozik már néhány éve, és most az irodalmát vizsgálhatja nálunk; aztán egy amolyan „kincskereső”, aki nagy titkosan nem árult el semmit; meg a Tökéletesek egy tagja, a szürke Kwerees ház Kabaibja. Ő egy-két évente folyton visszajár...

De a lényeg, hogy a központi kartotékozó *semmit* nem tud a srácról! Arról az amorf izéről már nem is beszélve... Hát mi folyik itt?! Ez egyszerűen lehetetlen!

De a hitetlenkedés nem segít! Megoldást kell találni. Hogyan juthatnék el a fiúhoz? ...Megvan! Először is visszamegyek ugyanoda, ahol az imént voltam. Olyan közel megyek a sráchoz, amilyen közel csak tudok, megnézem a polcokon lévő könyvek betűjelét, visszajövök, és már indulhatok is újra, ezúttal a megfelelő polchoz! Már ha véletlenül ugyanazon téma könyvei vannak ott, ugyanazon faj műveiből...

Nem tétováztam. Bízva abban, hogy tudok még valamit tenni, ha időben érkezek, elindultam.

...A fiú mozdulatlanul feküdt a földön. Félig-meddig kicsavart tagokra, és mindent beborító vérre számítottam, hát most kissé megkönnyebbültem. Közelebb óvakodtam a sráchoz, közben megpróbálva egyszerre mindenre figyelni. A lénynek semmi nyoma. Ez megint csak nyugtatott rajtam valamicskét. Kb. 4 méterre lehettem tőle, mikor úgy éreztem, a kartotékrendszer nem enged messzebbre kószálnom a kijelölt ponttól. Megpróbáltam beazonosítani a helyet a könyvtárban, ahol a srác feküdt, majd

visszatértem az „irodámba”. Ideges remegés lett úrrá rajtam, miközben a számítógépbe tápláltam a következő koordinátákat, de azért sikerült, s néhány szívdobbanással később már ott álltam a fiú felett.

Semmiféle külsérelmi nyomot nem sikerült fölfedeznem rajta. Ellenőriztem a pulzusát, az is rendben. Szemmel láthatóan csak elájult. Ami, valljuk be, nem is csoda... Óvatosan felnyaláboltam, majd visszaindultam. Közben egyre csak járt az agyam. Vajon hogy került ide a kölyök? Hirtelen érdekes ötletem támadt.

– Számítógép, van velem most valaki?

– Nincs.

– Köszí...
Beléptünk az irodámba vezető ajtón.

– És most van velem valaki?

És ekkor olyasmit hallottam, amit a számítógéptől még soha.

– Ez az információ az ön biztonsági szintjén nem elérhető.

– *Tessék?!*

– A kért információ az ön biztonsági szintjén nem elérhető.

– De hát *tudom*, hogy van velem valaki, ez nem lehet... *Titok!!*

– A kért információ az ön biztonsági szintjén nem elérhető.

Majd elájultam. Megzavarodtak volna a központi karterezőző áramkörei?! Itt valami nagyon nincs rendben! Nem sokon múlt, hogy nem ejtettem el a srácot, bár kezdem érezni, hogy valami egészen érdekesre bukkantam személyében.

– Kanapét! – Szóltam, és odavittem terhemet az egyik fotelhez, mire az megfelelő méretűvé változott ahhoz, hogy a fiú fekve kényelmesen elférjen benne. Aztán letettem a srácot, leültem mellé, és más dolgom már nem is volt, mint várni.

◆ Uluk magához tért. Nem lassan lépett át azon a bizonyos határon, szépen, fokozatosan, hanem hirtelen, egyik pillanatról a másikra, kizuhanva a valóságba, vagy – gondolhatta volna – egy újabb rémálomba.

A Kétféjű Isten hajolt fölé, érdeklő tekintete szinte felnyársalta, valósággal feltrancsírozta őt.

„Elkapott!” – gondolta. – „Most végem, rögtön felfal!”

Üvöltve ugrott fel, felborítva a kanapét, eszelős hátrálása közben félrelökve a kiszalt és egy fotelt, s a sarokig hátrált. Am ott, a hely szűkösségéből fakadóan, sarokba szorult. Rémületében ismét mozdulatlaná dermedt, s csak ekkor jutottak el érzékeihez azok az információk, melyek szerint a Kétféjű Isten nem követi, valamint, hogy ezzel egy időben *hozzá beszél!*

– ...meg, nem akarlak bántani! Az a szörnyeteg úgy látszik, nem bántott, de itt tőle sem kell félned! Nyugodj meg, ha mondom!

Szavai valóban nyugtatólag hatottak rá, bár az összhatáson némileg rontott, hogy a mondatok elejét az egyik fej mondta, viszont mindig a másik fejezte be.

– K... Kérlek... kérlek, ne egyél meg! – Nagy nehezen kinyögte könnyöregését, aztán, mint egy marionett bábu, aminek elvágta a zsinórjait, összezsugorult, s mint egy túlzottan élénk rongycsomó, megpróbálta halottnak tettetni magát. Közben jutott eszébe, hogy ez talán mégsem olyan jó ötlet; még a végén a Hullazabálók eledeleként végzi...!

– Miből gondolod, hogy meg akarlak enni?... – jött a kérdés, és Uluk most először érezte úgy, hogy talán mégsem egy gonosz istennel beszélget. A kérdező hangjában ugyanis egy jó adag döbbenet bujkált.

– Soha életemben nem ettem emberhúst, és ezután sem áll szándékomban változtat-

ni ezen szokásomon!

– Dehát... Te vagy a Kétfejű Isten! Már megbocsáss...de a Folyton Eltűnő Emberek is előled bujkálnak!

– Nem. Nem vagyok isten. Csupán... ember. Pontosabban sziámi ikrek... vagyok. Én vagyok a könyvtáros. Ez pedig a Közkönyvtár. Nincs itt semmiféle isten! Most pedig válaszolj szépen, Te ki vagy, és hogy kerülsz a könyvtáramba?!

◆ Megdöbbenő, bosszantó, sértő! Jó, hogy nem vizelt a padlóra! Miközben a válaszon gondolkodott a srác, fölállítottam az általa felborított bútorokat. Ám biztos, ami biztos, két szemmel azért őt figyeltem, nehogy valami butaságot csináljon.

– Uluk vagyok – nyögte ki végül, mintha valami hatalmas titkot árult volna el.

Nyilván úgy vélte, ha mégis én vagyok a Kétfejű Isten, akkor a neve ismeretében még szörnyűbb dolgokat tehetek vele, mint a közönséges felfalás...

– Nagyszerű! – válaszoltam. – És hogyan kerültél ide?

Uluk homlokán összeszaladtak a ráncok, ahogy megpróbált a válasza koncentrálni. Közben a központi kartotékoszó elé ültem, és megpróbáltam kitalálni, hogy lehet az, hogy a számítógépnek titkai vannak előttem? Hiszen elvileg az én biztonsági szintem a legmagasabb, amit a könyvtár ismer, ami azt jelenti, hogy ha valakinek mondjuk az enyémnél magasabb biztonsági besorolása lenne, akkor is csak ugyanazt találhatná a könyvtárban, mint én! Arról nem is beszélve, hogy az enyémnél magasabb biztonsági szintnek egyszerűen *nincs értelme!* Az egész biztonsági-szintesít a Figyelők alapították, még jóval a Tökéletesek rendje előtt! Ezért van az, hogy a Rend vezetői, az a bizonyos hét „ős-tökéletes” is csak 10-es biztonsági szinttel rendelkezik. A Galaktikus Tanács tagjai pedig mindössze egy-egy 9-est mondhatnak a magukénak, ám ők ezzel teljességgel elégedettek, hiszen nincsenek tudatában, hogy létezik magasabb besorolási fokozat! Manapság már nem él olyan ember, aki tudná, mit is takar, pontosabban kiket takart annak idején a 11-es és a 12-es biztonsági szint. Kivéve a Figyelők, azaz mi. Mivel a Figyelők biztonsági besorolása 13-as. És mint Figyelő, kijelenthetem, az nem létezik, hogy az én biztonsági besorolásom nem elegendő egy információ megszerzéséhez!

Főleg nem a saját könyvtáramban!!

Meglehetősen ingerült állapotban voltam, mikor Uluk válasza magamhoz térített.

– Nem... nem tudom...

– Tessék?!

– Nem emlékszem semmire a gyerekkoromból.

Ismét lefagytam, mint „vírustól a P8-as számítógép”. Hogy mit mondott?!...

– Mégis... Mióta vagy itt?

– ...Ameddig csak vissza tudok emlékezni, mindig is itt voltam. Tulajdonképpen el sem tudom képzelni, milyen az, ha nem itt vagyok... Úgy értem, hol máshol lehetnék?...

– Azt mondod, hogy még kisgyermek korodban kerültél a bolygóra, és teljesen egyedül életben maradtál?... – Hangom suttogásnak hatott, még a saját számomra is. Hiszen ez lehetetlen... Vagy mégsem? – Azt mondod, nem emlékszel semmi másra, ami a könyvtári léted előtt volt, igaz?

– Igaz. Semmire.

– De akkor ki tanított a beszédre? Muszáj, hogy legyen valamilyen kapcsolatod a külvilággal, hiszen *csak úgy* nem tanul meg beszélni az ember...

– Ezt nem tudom, de azt tudom, hogy egy rakás dolog van, amit tudok, de nem tudom, hogy honnan tudom... Tudom, hogy vannak bolygók, meg holdak, meg napok, meg fényévek, meg differenciálszámítás, meg diagnosztika... tudok írni, olvasni, szá-

molni... Meg van még egy csomó dolog, amit nem tudok, csak érzek, és még csak megfogalmazni se tudok...

Megálljt parancsoltam a szóáradatnak.

– Azt mondd, tudsz olvasni? – Egyik döbbenetből a másikba estem. Mert mondhat bárki, amit csak akar, *olvasni* magától nem tanulhat meg *senki!*

Az első kezem ügyébe eső könyvet levettem az asztalomról, és a kezébe nyomtam. Már kinyitotta a cirka 20.000 mikroszkopikus vékonyságú lapból álló vékony kis kötetet, mikor észrevettem, hogy a Walerek nyelvén íródott. Az pedig közismert tény, hogy az ő nyelvüket nem hogy embernek, de senki másnak sem sikerült elsajátítania. Am még mielőtt visszakérhettem volna tőle, hogy egy emberi nyelven íródott könyvet adhassak a kezébe, Uluk fennhangon olvasni kezdett. Walerül!

Néhány pillanatig döbbenten hallgattam, aztán reménykedve, hogy a srác csak halandzászott, egy másik könyvet adtam a kezébe. Edgar Allan Poe „A kút és az inga” című könyve volt az. Az egyik kedvencem a F. I. sz. XIX. század első feléből. Nem is tudom, mikor hagyhattam az irodámban...

– „Kinyújtott kezem végre nekiütődött valami szilárd akadálynak. Fal volt, látszólag kőből építve, nagyon sima, nyálkás, és hideg. Követtem hajlásait; avval az óvatos bizalmatlansággal lépegetve, amit némely régi rémmese sugallt belém.”

Kikaptam a kölyök kezéből a könyvet, és visszadobtam az asztalra. Nagyon csúnyán nézhettem rá, mert ismét csak réműlet ült a szemébe.

– Akkor... most mégiscsak megeszel?...

Ingerülten legyintettem, aztán végül mégiscsak lehiggadtam. Tud olvasni. Nagy ügy! Walerül meg nyilván csak halandzásált. Én legalábbis nem tudom ellenőrizni...

– És... mit tudsz még? – kérdeztem, eltökélten, hogy kiderítsem az igazságot. Valamiből ki kell okoskodni, hogy ki ez a srác, és hogyan került ide!

– Hát... például tudom, hogyan kell kezelni az isteni élelemadó ládát!

Végig kellett gondolnom a mondandóját, hogy be tudjam azonosítani a dolgot. Na, az biztos, hogy így még senki nem nevezte az ételautomatát!

– És tudom kezelni a számítógépedet is!

Egyre nőtt bennem a gyanú, hogy közeledek a nagy csattanóhoz egy olyan vígjátékban, ahol mindenki latinul beszél, ráadásul visszafelé, ám lassan mégis fölálltam a székből, és egy nehézkes, színpadias mozdulattal felkínáltam neki.

Úgy tűnt, ő is hasonló érzésekkel küzd, és nem mondhatnám, hogy nem tűnt bizonytalannak, ahogy elfoglalta a helyem. Ám ahogy leült, szinte megnyugodott, kezei a klaviatúra megfelelő pontjaira simultak. Mintha menet közben jelentek volna meg a fejében a szükséges információk. Szinte biztos voltam, hogy az elérhető fájlok, azaz folyosók száma jelentősen leredukálódik. Mint annak az ürgének az esetében, aki „specialistának” nevezte magát. Emiatt nem is izgultam, csak attól tartottam, még a végén tönkre tesz valamit a fiú.

Tévedtem. Akkorát, mint még életemben soha. Szó szerint...

Pár pillanatig semmi nem történt. Aztán valami mozgolódás támadt a monitoron. Nna, gondoltam, most tűnnek el a fájlok! Ám nem ez történt. Nem hittem, nem akartam hinni a szememnek! Ez egyszerűen *nem lehetséges!*

Megjelent egy újabb fájl! Meg még egy, és még egy... Hirtelen iszonyatos gyorsasággal kezdtek megjelenni az újabb és újabb folyosószakaszok, hogy felfogni is lehetetlennek tűnt! Aztán súrlódó nesz kíséretében az asztalból két újabb monitor emelkedett ki, és azokon is peregni kezdtek az információk! Az egész nem tarthatott tovább 30 másodpercnél, de amikor vége lett, az elérhető információ közel a *százszorosára* növeke-

dett. De nem is ez volt a legdöbbenetesebb. Amitől eddigi világképem, úgy ahogy volt, összeomlott, az nem ez volt. A gép, a már említett biztonsági okok miatt, soha nem jelzi ki, hogy az adott felhasználónak milyen biztonsági besorolása van. A saját szintjét mindenki tudja, vagy ha nem, akkor ne a könyvtárban tudja meg. Ám ezúttal ez nem így volt. A középső monitor felső részén két szó villogott, vörös fényel. Két szó, amit még soha nem láttam. De még csak nem is hallottam arról, hogy ilyen lehetséges: *Korlátlan hozzáférés!*

Ám ezzel még korántsem volt vége! Az új fájlok megjelenésének befejezésével egy időben távoli dörrenések sorozata hangzott fel, mind a négy ajtó irányából. A dörrenések egyre távolodtak, és valahogy az volt az érzésem, történik valami, ami az egész bolygón láncreakció-szerűen körbehömpölyög. Aztán egy újabb, az előző háromnál valamivel kisebb monitor emelkedett ki az asztalból, közvetlenül a klaviatúra mögött, a fiúval szemben. Mindkét állam leesett, miközben a döbbenettől kásás hangon kezdtem felolvasni a monitoron megjelenő menüpontokat.

– Vizuális megfigyelőrendszer... Fegyverrendszer... Érzékelőrendszer... – Aztán megjelent egy újabb adatsomag, és döbbenetesen konstataáltam, hogy a könyvtár kartotékrendszerének teljes háttérfájl-állományát látom! Földrajzi térképek, a tértorzító eljárás lehetőségei... Külső önvédelmi rendszer, bolygópajzs... Meg egy... *Micsoda?!! Önmegsemmisítő??*

Észre se vettem, de az irodám körülöttem megváltozott. A falakon hatalmas képernyők jelentek meg, több, mint amit két fejjel fel tudtam volna fogni. Az egyik oldalon a Könyvtár bizonyos pontjait mutató kamerák képei látszottak. Ám ez volt a legkevésbé meglepő. A másik oldalon... Na nem. Ekkor kezdtem elveszíteni a realitásokba vetett hitemet. Mert az ezen a falon található monitorokon a Tökéletesek rendjének központi tanácsstermét láttam, körülötte pedig a 7 rendház fontosabb helységeit! Egy pillanatra még mintha Xyt is láttam volna...

Azon már meg sem lepődtem, hogy a másik oldalon a Tanácsot ismertem fel; a Tanácsot, melyben a galaxis összes értelmes faja képviselteti magát...

Gyakorlatilag megnyugodva, mindenre készen fordultam hátra, hogy azt az oldalt is szemügyre vehessem. Meg kellett volna döbennem. Azt hiszem, legalábbis. De nem tettem. Csak szemlélődtem. Figyeltem.

Ezen a falon sok kisebb monitor látszott, és mindegyiken egy-egy figyelő, szerte a világegyetemben. Mozgó kamerából nézve...

– Jól... Jól csinálom?

Nem is tudom, milyen mély katatóniából térített magamhoz a fiú hangja.

– Hmm?...

– Csak azt kérdeztem, jól csinálom?

– Ó... hát... igen, mindent összevetve... azt hiszem... igen...

A középső kis monitor aljában egy apró szócska kezdett villogni. Kíváncsian hajoltam közelebb, egyfajta „minden mindegy” érzéssel.

ÜZENET

A srác kérésként vehette kíváncsiságomat, mert aktiválta a szöveget. Ujja nyomán a szöveg eltűnt. És az egész folyamat, attól kezdve, hogy Uluk leült a székembe, az üzenet eltüntetéséig, nem tartott tovább 55 másodpercnél! Uluk fel akart állni a székből, ám nem hagytam. Ki tudja, mi történne, ha most fölállnál, mondtam. Nem feszegette a témát.

Aztán egy hang szólalt meg. A rejtett hangszórókból jött, a központi számítógép hangján, ám le mertem volna fogadni, hogy ez valahonnan kívülről jön, talán sokkal messzebről, mint gondolnánk.

„Üdvözöllek, Uluk! Örülök, hogy végre felébredt a tudatod. Az üzenet elküldésével jelezted, hogy felkészültél a feladatra. Három órán belül találkozunk!”

Szélsébesen járt az agyam. Valaki fogta annak a jeleit, hogy a fiú aktiválta a... könyvtárat. Idejönnek, és elviszik. És akármilyen is lesz a vége, magamtól még egyszer nem tudom így beizgítani a kicsit, az tuti! Hacsak...

◆ ...Hát így történt. Mielőtt az események után szűk három órával megérkezett volna az a bizonyos felségjelzés nélküli korvett, leszállási engedélyt kérve, még a biztonsági rendszerek segítségével átvizsgáltuk azokat a folyosószakaszokat, ahol rátaláltam Ulukra. Ám az irreális szörnyetegnek nyomát sem találtuk. Eltűnt, mintha sosem létezett volna... Egy kicsit azért megnyugtató, hogy gyakorlatilag a bolygó túloldalán kóborol, ha egyáltalán...

Aztán megjött a hajó. Az utolsó pillanatban felállítottam a srácot a székből, mire az összes monitor eltűnt a falakról, s a számomra nem ismerhető fájlok ismét rejtetté váltak. És egyáltalán, minden olyan volt, mint azelőtt.

A férfi, aki belépett az irodámba, nem viselt egyenruhát. Semminemű rangjelzés nem volt a ruháján. Ám ahogy belépett, rögtön tudtam, egy Figyelővel van dolgom.

Felismertem.

Tudtuk egymásról, kik vagyunk. És végre én is rájöttem, ki ez a fiú. Uluk. Azt jelenti, jövő. Érdekes, ha jobban belegondolunk...

◆ Uluk elment. Csak az ajándékát hagyta itt nekem. Azt hiszem, amit kértem tőle, még a Figyelő megérkezése előtt, az minden létező fórumon szabályellenesnek minősülne, de hát ilyen a Figyelők élete, egyedül kell boldogulnunk.

...Mikor beültem a székbe, semmi grandiózus nem történt. Nem ugrottak elő monitrok az asztalból, a falak sem változtak intergalaktikus valóságshow-vá, csupán csak egy új fájl jelent meg a listában, észrevehetetlenül elrejtve.

Nem azt kértem a sráctól, hogy ha már ott jár, mindazt az információt, ami eddig láthatatlan volt, azt tegye 13-as biztonsági szintűvé. Nem. Azt kértem, az én biztonsági szintem legyen korlátlan hozzáférésű. Aztán utasítottam a gépet, hogy magától semmit ne aktiváljon, minden aktiválás kizárólag személyesen történhet, csakis általam.

Eddig is Figyelő voltam, ezután is csak az leszek. Azonban mostantól többet tudok, és többet látok. A céloom nem változott, csupán a minőség.

„Tempora Mutantur.” – Változnak az idők.

JIMMY CARTWRIGHT

WAHRO FROT

<<File Status: Opened>>

<<File Date: K. u. 2027.04.13.>>

<<FILE NAME: Wahro Frot>>

<<Subject: Egy legenda és ami mögötte van>>

Wahro Frot. A név fogalom. Úgy mondják Ő az, aki a Kibertér jelenlegi formájának és technológiájának alapját teremtette, valamikor a F. I. sz. 2600-as évek elején-közepén. Ő alkotta meg a Féregjárat-technológiát úgy, ahogy ma is ismerjük és alkal-

mazzuk. Vannak csoportok, melyek úgy gondolják, csak neki köszönhetjük azt, hogy meghódítottuk a Galaxis nagy részét. Mások már-már Isteni lényként, Avatar-ként tekintenek rá. Megint mások folytatják a munkáját, karbantartják, legyártják az eszközöket, melyek nélkül talán tényleg nem lennénk itt. Én úgy hiszem, Wahro Frot egy egyszerű ember volt, csodálatos elmével. Úgy hiszem, képes volt megérteni az Univerzumot, annak üzenetét s talán akaratát, s ezért lehetett képes megalkotni ezt a csodát. Ez a kis doboz rejti mindazt a tudást, melyet Wahro Frot az utókorra hagyott. A Féregjárat-technológia. Egy mesterséges Fekete-lyuk, egy kis fekete dobozba zárva. Kevesen tudják, hogyan kell előállítani, még kevesebben, miként működik.

Valójában már senki sem tudja, hogy ki volt Wahro Frot, vagy valóban létezett-e. Egy ember volt? Netán egy csoport? Bizonyíték is kevés van a kezünkben ahhoz, hogy ezt eldöntsük. Megvannak ugyan a tervrajzok, melyeken ott szerepel a név, és van két töredékes állomány, melyben szintén fellelhető, ám a többi adat értelmezhetetlen. Néhányan megkérdőjelezték, hogy név-e ez egyáltalán.

Most pedig felbukkant egy újabb, megdöbbentő adat. Olyannyira hihetetlen, olyannyira félelmetes és olyannyira riadalmat keltő, hogy tán el sem kellene mondanom. Azonban mégis úgy döntöttem, hogy „nyilvánosságra” hozom, hiszen legalább mi tudunk róla. Ne kérdezzétek, honnan származik az információ, mert magam sem tudom. Tökéletesen ismeretlen csatornákon jött, nem tudtuk visszafejteni. Mégis, most itt van, s csak arra vár, hogy megosszam veletek.

Wahro Frot maga az Univerzum. Wahro Frot maga a Kibertér. Wahro Frot maga a Folyam. Hogyan? Pontosán a Féregjárat-technológia segítségével. Nekünk is megvan a technológiánk arra, hogyan mentjük le tudatunkat a Kibertérbe, s éljünk tovább fizikai test nélkül. Bizonyára Wahro Frot sokkal többre volt képes nálunk. Meghódítottuk a technológia segítségével a Galaxis nagy részét. Az idegen fajok is bekapcsolódtak a Kibertérbe, hisz képesek lettünk a technológiát általuk is alkalmazhatóvá tenni. S ki tudja még, mi lesz ezután? Vagyis Wahro Frot úgy terjedt a Galaxisban, mint ahogyan a Kibertér nőtt az Ő technológiájának segítségével. Ezt tudom. De hogy a Folyam hogyan lett Wahro Frot, vagy hogy Wahro Frot hogyan vált a Folyammá, el sem merem képzelni. Mégis, az információ tanúsága szerint így van. S miután elég „hatalma” lett, miután túllépett a tér, majd az idő korlátain, belenyúlt az idő szövédé- kébe, hogy szövetségeseiket hozzon létre, hogy megalkothassa fizikai valóját, aki létrehozója, saját teremtője lesz, s hogy létrehozassa további kísérleteinek alanyait és tárgyait. Most az egész Univerzum egyetlen hatalmas élőlény. Mindent behálóz, mindent áthat és átítat. Olyan az egész, mint egy emberi idegpálya. A Féregjárat-technológiával összekötött helyek az idegek, mi pedig az impulzusok. Csak ezért vagyunk, hogy segítsünk „érezni”, „látni”, „hallani”, „tapintani”, „szagolni”, s még ki tudja miket érzékelni és közvetíteni.

Tudom, hihetetlen. Tudom, mert én sem hittem el, amíg újra és újra átnézve a kapott információt, rá nem jöttem, hogy ezt maga Wahro Frot küldte. Nem célzottan nekem, de mivel épp arra jártam, hát lenyúltam. Érdekes volt, mert először nem is tudtam, mit találtam. Később, mikor rájöttem, átfutott rajtam a gondolat, hogy jobb lett volna, ha sohasem bukkanok rá. Érzem, hogy keresi, érzem, hogy eljön értem. S életemben először tehetetlenséget érzek. Nem tudom, mit tehetnék mást, minthogy nektek is elküldöm. Ismertessétek meg mindenkivel, akiket érdemesnek találtok az információra. És vigyázzatok mag...

<<EOF: File Error. Code: 1370.35341.234.W.F. >:[>>